

РЕШЕНИЕ

№ 6186

гр. София, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 21.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11760** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, подадена на 25.01.2018 г. от А. В. Р., чрез адв. Г. А. - САК със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, изпратена от СРС по компетентност, на осн. чл.128, ал.1, т.5 АПК, с която е предявен иск срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплащане на сума в размер на 23 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди от престоя му в Я. следствена служба за периода от месец 10.2015 г. до месец 05.2016 г. и престоя в Софийски централен затвор от месец 05.2016 г. до месец 02.2017 г. След предявяване на иска, на 03.12.2018 г., ищецът е починал. На основание чл. 6, ал.1 от ЗОДОВ като ищец по делото е изявил желание да бъде конституиран Ж. И. И. – съпруг на Н. В. И. - сестра на ищеца, починала на 02.08.2020 г.

В исковата молба се твърди, че в ареста на Я. следствена служба, където бил настанен ищецът за период от 7 месеца и 15 дни, условията били изключително лоши, не бил извеждан „на каре“, а трябвало да стои в килия с площ от 3 кв.м., която споделял с още един задържан. Твърди се също, че когато имал здравословни проблеми му се обръщало внимание след многократно настояване. За условията в килията се сочи, че имало високо количество на влага, което се отразило неблагоприятно на заболяванията на ищеца, който страдал от артрит и сърдечно-съдово проблеми.

Посочва, че в спалното помещение имало дървеници, които му създавали неприятно усещане, тъй като получавал обриви. Твърди се, че след преместването на ищеца в Затвора – [населено място], лекарите установили влошено здравословно състояние, касаещо сърдечно-съдовите му проблеми, след което незабавно го изпратили на лечение в болнично заведение. Посочено е, че въпреки временното стабилизиране на състоянието на ищеца, той останал неспособен да упражнява пълноценен физически труд, което негово състояние утежило положението на роднините му след изтърпяване на наказанието Л., тъй като се наложило те да се грижат за нуждите му. По-нататък в исковата молба е посочено, че съпругата му също била възпрепятствана да работи, тъй като се налагало да се грижи постоянно за ищеца. В тази връзка са изложени твърдения, че основна финансова грижа за него и съпругата му полагали зет му и синът му.

След разпореждане на съда от 05.01.2021 г. /л.19/ за конституиране на наследници на починалия ищец, с уточнителна молба /л.25/, Ж. И. И., на осн. чл.6 ЗОДОВ, чл.8 и чл.57 ЗН, изразява желание да встъпи в процеса в качеството си на наследник. В молбата си до съда И. уточнява, че по време на ареста в Я. следствена служба, А. Р. бил настанен в килия с размер от 9 кв.м., заедно с още две лица. Потвърждава, че в килията имало влага, което утежило артритата и сърдечно-съдовите заболявания на задържания, което довело до болки и страдания. Сочи, че Р. страдал и от кожни обриви, причинени от ухапвания на дървеници, каквито имало в килията. Счита, че жизнената среда в килията на ареста не отговаряла на изискванията на чл.2, т.3 от ЗИНЗС. След привеждането на А. Р. в Затвора – гр. С. отново бил подложен на лоши санитарно-битови условия, изразяващи се в наличие на мръсотия и лоша миризма от санитарния възел. Според правоприемника тази обстановка довела до рязко влошаване на здравословното състояние на Р., поради което се наложило същият да бъде лекуван за дълъг период в Специализирана болница за активно лечение на лишените от свобода, приет с данни за сърдечно-съдов здравословен проблем, болки в ставите и анемичен синдром. С., че необратимо влошеното здравословно състояние, довело до летален изход при Р. се дължало на дългия престой в нездравословната среда, в която изтърпял наказанието си. Поддържа исковата претенция.

В съдебно заседание, правоприемникът на ищеца, чрез процесуалния си представител адв. А., поддържа иска в пълен размер.

Ответникът – ГД „ИН“, чрез упълномощения си процесуален представител юрк. Д., моли съда да цени показанията на разпитаната свидетелка, представила се за дъщеря на починалия, при засилена критичност, тъй като в удостоверението за наследници няма посочена дъщеря с имена Н. Р. А.. Посочва, че от събраните по делото доказателства е видно, че арестът в Я. е посетен един път от близки, противно на твърденията за ежеседмични посещения на свидетелката. В отговора на исковата молба /л.39/ сочи, че в приложените по делото доказателства не е налице документ, удостоверяващ, че Ж. И. е наследник на ищеца. На следващо място, по отношение на оплакванията на ищеца във връзка с квадратурата на спалните помещения, ответникът сочи, че изискванията на чл.43, ал.3 от ЗИНЗС влизат в сила от 01.01.2019 г., съгласно §13 от ПЗР на ЗИНЗС. По отношение на хигиената, е пояснено, че съгласно чл.21, ал.2 и чл.22м, ал.2 от ППЗИНЗС, лишените от свобода са отговорни за поддържане на хигиената в помещенията, в които са настанени. Във връзка с излизането „на каре“, се посочва, че същото е организирано по график, като лишените от свобода лица сами преценяват дали да се възползват или не от тази възможност. В писмени бележки

пояснява, че Л. постъпва в Затвора – [населено място] на 30.05.2016 г., като първоначално бил настанен в 8-ма група, след което бил преместен в 7-ма група, в спално помещение № 19, като сочи, че нямало как да се установи по категоричен начин точният брой настанени в това помещение през процесния период. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата молба. Счита, че в хода на съдебното следствие не е доказано по безспорен начин наличието на всички елементи на фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, както и, че споделя становището на ответника за отхвърляне на иска.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложена по делото справка, относно условията в арест-Я. по време на задържането на А. В. Р., изготвена от началник РСИН-Я. /л.78/, А. В. Р., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място] бил задържан на 30.10.2015 г. с Постановление на РП-Я. № 2867/15 г. от 30.10.2015 г. по ДП № 257/15 г. по описа на РУ-Т., в качеството му на обвиняем по чл. 195 от НК. На 02.11.2015 г. с определение на РС – Ямбол била наложена мярка „Задържане под стража“. На 27.05.2016 г. бил преведен в Затвора – [населено място], с писмо на РП-Я. № Р-94/16 от 26.05.2016 г. В същата справка е посочено, че Р., по време на престоя си в арест – Я., бил настанен в помещение за настаняване на лишени от свобода, което било еднотипно, с размер от 6.38 кв.м., оборудвано с две легла, разположени едно до друго, маса и стол, монтирани неподвижно. За времето от 30.10.2015 г. -23.05.2016 г., задържаният бил настанен в килии № 10 и № 7, заедно с още едно задържано лице. От 23.05.2016 г. до превеждането му в Затвора – [населено място] бил настанен самостоятелно. Хигиената в килиите се поддържала от задържаните лица, а в общите помещения от лишен от свобода след изрично негово съгласие. Килиите нямали самостоятелен санитарен възел и течаща вода. Достъп до общата баня и тоалетна се осъществявал по график 4 пъти дневно. За всичките 14 килии имало един санитарен възел, оборудван с тоалетна, мивка и обособено място за къпане. Къпането се извършвало два пъти в седмицата, а при поискване от задържаните лица се осъществявал незабавен достъп. Достъпът до дневна светлина се осигурявал през отвора, разположен над вратата, с размери 120 см./60 см., от прозорец на самата врата с размери 50 см./40 см., както и с изкуствено осветление. Не било правено професионално замерване на степента на осветеност на килиите в процесния период. През процесния период, в ареста в Я. нямало обособено място за престой на открито и самостоятелни санитарни възли, поради технически причини. Разходките на задържаните лица се осъществявали до общата баня и тоалетна, която, както е посочено се осъществявала на график – четири пъти дневно.

В справка, относно здравословното състояние на А. В. Р., изготвена от началник на РСИН-Я. /л.79 гръб/, е посочено, че А. Р. бил прегледан за първи път на 30.10.2015 г. в Спешно приемно отделение-Я., тъй като имал оплаквания от болки в рамената става. На същия ден му бил извършен и медицински преглед в арест – Я., след който е записано, че няма оплаквания. От 01.11.2015 г. до 02.12.2015 г. му били извършени 7 прегледа, поради оплаквания от болки в краката и глезените. Поставена му била диагноза „Артрит“, след което била извършена медикаментозна терапия. От 12.12.2015 г. до 22.02.2016 г., задържаният се оплаквал от безсъние, вследствие на

което му била поставена диагноза „Невроза“. Била назначена успокоителна терапия. Урологичните проблеми на задържания започнали от 04.12.2015 г., когато се оплакал от болки в слабините. Поставена е диагноза „камъни в ляв бъбрек“. Било изписано лечение, като лекарствата били закупени със средства на РСИН – Я..

Видно от епикриза, издадена на 22.07.2016 г. от Специализирана болница за активно лечение на лишени от свобода, Вътрешно отделение /л.61/, лишеният от свобода бил конвоиран до лечебното заведение след прием по спешност от дежурен медицински фелдшер с оплаквания от болка в сърдечната област, които се появявали без причина и отминавали за 5 мин. В анамнезата е отбелязано, че по данни на пациента тези оплаквания били от един месец. Поставени са следните диагнози: И.-НАП. Морбус хипертоникус гр.1-2. Хипертонично сърце. Желязонеоимъчна амнезия. Подагра. ПЗ: Ревматоиден артрит. След проведеното лечение от 24.06.2016 г. до 22.07.2016 г., Р. бил изписан в по-добро общо състояние, с препоръки да продължи медикаментозната терапия, да остане под наблюдение от лекар по местопребиваване и да спазва Х..

В експертиза, издадена на 22.11.2016 г. от Специализирана болница за активно лечение на лишени от свобода, Вътрешно отделение /л.62/ е посочено, че А. Р. бил приет в болничното заведение на 01.11.2016 г. и изписан на 22.11.2016 г., като лечението му било проведено по повод оплакване от болки и оток на дясна глезенна и колянна става. Поставена била диагноза: Подагра. А. подагроза.

А. Р. изтърпял наказанието си „Лишаване от свобода“ през месец февруари 2017 г., след което бил освободен от затвора – [населено място].

Видно от епикриза, изготвена от началник на Отделение по вътрешни болести и кардиология с интензивен кардиологичен сектор към Университетска многопрофилна болница за активно лечение „Дева Мария“ ЕООД, [населено място] /л.29/, А. Р. бил приет по спешност в лечебното заведение на 03.12.2018 г. с остра болка в гърдите с ирадиация към гърба, съпроводена от гадене и изпотяване, като в хода на лечението настъпили усложнения, довели до електромеханична дисоциация, сърдечен арест и екзитус леталис.

По делото е приложено и съобщение за смърт /л.31/, от което е видно, че причина за смъртта на ищеца е остър миокарден инфаркт.

От препис-извлечение от акт за смърт на А. В. Р. /л.32/ е видно, че към дата 03.12.2018 г. в масивите на ЕСГРАОН лицето е било със семейно положение - „неженен“.

От Удостоверение за наследници, изх. № 2184/11.09.2020 г., издадено от длъжностно лице към [община] /л.36/ е видно, че А. Р. има следните наследници: 1. Н. В. И. – сестра, починала на 02.08.2020 г.; 1.1. Ж. И. И. – съпруг на Н. И. и тяхната дъщеря 1.2 А. Ж. С.; 2. Н. В. Р. – брат, починал на 30.05.2015 г. и неговите низходящи – 2.1. Л. Н. Р. – дъщеря и 2.2. В. Н. Р. – син.

С молба от 22.11.2021 г. /л.55 гръб/, процесуалният представител на правоприемника моли съда да допусне до разпит съпругата, двете дъщери и сина на А. Р., както ги посочва поименно: Р. С. М. – съпруга, Е. Р. Г., Н. Р. А. и В. Р. Р., тъй като те били в най-близък контакт с него и биха могли да опишат преживяванията му по време на ареста и превеждането му в затвора. В о.с.з. на 21.02.2022 г., процесуалният представител заявява, че не поддържа това искане.

По делото е представен „билет за свиждане“ № 4/15.01.2016 г. /л.57/, на който е отбелязано, че на посещение при л.с. А. В. Р., на 15.01.2016 г. са присъствали Е. Р. А. – дъщеря, Н. В. И. – сестра и Ж. И. И. – друг роднина. Няма данни за други посещения през процесния период.

От ответника е постъпило становище на 12.02.2022 г. /л.59/, в което възразява срещу искането за допускане на горещитираните свидетели, тъй като счита, че същите не биха могли да докажат какви са били условията, както в ареста, така и в затвора, тъй като видно от регистъра за посетители на лишения от свобода, поисканите свидетели не са присъствали на свижданията.

По делото е допуснат разпит на св. Н. Р. А., представяща се като дъщеря на А. В. Р.. Разпитана, свидетелката разказва, че всяка седмица ходели със сестра ѝ в ареста в Я.. Свижданията продължавали 10-15 минути. Това било през 2019 г. или 2018 г. Лично тя посещавала баща си 4-5 пъти. Не знаела точно годината. Той бил много променен. Бил едър, а там постоянно бил блед и потен. Твърди, че си личало, че е болен. Споделя, че ѝ разказвал, че живеел в нечовешки условия с още един човек в стая, че имало някакви буболечки, които го тормозели. Спомня си, че отвън пишело, че свиждането продължавало 40 мин., но времетраенето не се спазвало, защото ги пускали за 10-12 мин. След излизането му, разказва, че ищецът ходел с голяма торба с хапчета за сърце. Бил здрав преди това. Свидетелката заявява, че не му е носила лекарства, въпреки че той се е оплаквал. Оплакванията били от болки в гърдите и краката. Твърди, че го посещавала и в Затвора - [населено място]. Спомня си, че бил настанен в болница, бил отслабнал, но се чувствал по-добре там. В края на разпита уточнява, че баща ѝ починал през 2018 г., като се поправя за датата на свижданията, които били през 2016 г.

Съдът счита, че свидетелските показания са непоследователни, в известно противоречие със събраните по делото писмени доказателства, поради което счита същите са ненадеждни и не ги кредитира.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от процесуално легитимирано лице, което твърди, че по време на престоя му в Я. следствена служба за периода от месец 10.2015 г. до месец 05.2016 г. и престоя в Софийски централен затвор от месец 05.2016 г. до месец 02.2017 г. се влошило здравословното му състояние до степен, в която не можело да извършва физическа работа и да се грижи за себе си, в резултат на което е претърпяло имуществени и неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, нарушена работоспособност, породила липса на финансови средства за издръжката му. След предявяване на иска, на 03.12.2018 г., ищецът е починал. Съгласно чл.6, ал.1 от В този смисъл наследниците му са легитимирани да продължат процеса, като това право в случая е упражнено от наследника Ж. И. И.

На основание чл. 6, ал.1 от ЗОДОВ нередовностите на исковата молба и държавна такса по делото са отстранени от един от наследниците по делото Ж. И. И.. Съгласно чл.6, ал.1 от ЗОДОВ правото на обезщетение на увредения се наследява, а доколкото ищецът го е предявил пред съд, то се наследява и правото му на обезщетение за неимуществени вреди и съответно в случая това право е наследено и упражнено в процеса от наследник, който е легитимиран в това си качество.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. Следователно за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена

или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1 от ЗОДОВ.

Предявените иски са за заплащане на обезщетение, в размер на 23 000 лв., за причинени имуществени и неимуществени вреди, представляващи болки и страдания, причинени от условията в следствения арест и затвора, които довели до влошаване на здравословното състояние на ищеца, както и до летален изход, след изтърпяването на наложеното му наказание „лишаване от свобода“. Следва да се има предвид, че настъпилата смърт на ищеца няма как да е в обхвата на неблагоприятните последици като вреди в първоначално предявения от него иск и съответно заявена като последица от лошите условия и здравословното състояние едва в хода по същество от наследниците. В настоящото производство те встъпват в правото на ищеца за обезщетение, а не такова на собствено основание.

По отношение на претенцията за имуществени вреди, твърдяни като произтичащи от фактическите обстоятелства по делото, освен че не се уточниха конкретно такива и не се доказа, претърпяването на такива.

Имуществената вреда може да бъде реализирана вследствие на претърпени загуби и/или пропуснати ползи. Претърпяна загуба е всяко намаляване на имуществото, което е в причинна връзка с конкретно действие или бездействие. А пропуснатата полза е неосъщественото увеличаване на имуществото, резултат от деянието.

По отношение на първата хипотеза – претърпяна загуба, като разход за лечение, видно от представените по делото доказателства, както и от свидетелските показания, разходите по лечението на ищеца за целия исков период не са били за негова сметка, а същите са в рамките на мярката за неотклонение/изпълнение на наказанието лишаване от свобода. Разходи, които ищецът да е направил за лечение след това, не се установяват по делото.

По втората хипотеза – пропуснати ползи – действително, в исковата молба са направени твърдения, че след изтърпяване на присъдата не може да работи и е зависим от издръжката на близките си, което била вследствие на влошеното му здравословно състояние по време на изтърпяване на наложеното му наказание в следствения арест и в затвора, за което не се представят конкретни доказателства. Прави впечатление и известното противоречие между някои обстоятелства в исковата молба и писмените доказателства. Така например в първоначално подадената искова молба ищецът на стр.5

посочва, че съпругата му се налага да е постоянно с него и поради влошеното му здравословно състояние, не може да ходи на работа, като основно за разходите на него и съпругата му се грижат зет му и синът му. Съгласно приложените по делото препис-извлечение от акт за смърт (л.32 по делото) ищецът е бил неженен, а от удостоверение за наследници е видно, освен, че е неженен и че сред изброените наследници няма негови деца и съпруга, което поставя под съмнение основателността на твърденията в исковата молба в тази част. Но дори съдът да приеме настъпването на това обстоятелство – липсата на собствени средства за издръжка, то от една страна същото е извън исковия период, а от друга няма представени никакви доказателства, с които да бъдат потвърдени така заявените обстоятелства и причинно-следствената им връзка с престоя в местата за лишаване от свобода, поради което претендирането на имуществени вреди и по втората хипотеза се явява неоснователно и недоказано.

По претенцията за претърпени неимуществени вреди, съдът счита следното: Неимуществени вреди съставляват преживените от ищеца болки и страдания, каквито ищецът твърди, че изпитвал в процесния период, ето защо съдът следва да се произнесе по иска за неимуществени вреди, като проследи дали са налице кумулативно предпоставките по чл.1 от ЗОДОВ.

По отношение на първия елемент от фактическия състав на чл.1 ЗОДОВ:

Видно от представената по делото справка, относно условията в арест-Я. по време на задържането на А. Р. в ареста нямало обособено място за престой на открито и самостоятелни санитарни възли, поради технически и финансови причини. Разходките на задържаните лица се осъществявали до общата баня и тоалетна, която се осъществявала по график - четири пъти дневно. Тези условия действително биха могли да утежнят здравословното състояние лице, страдащо от артрит лице и биха могли да доведат до други проблеми, свързани с нормалното функциониране на отделителната система, за каквито има данни в медицинската документация, приложена по делото (болки в бъбреците, камъни в бъбреците). От приетата медицинска документация по делото също се установи, че за първи път ищецът се оплакал от сърдечно-съдови неразположения по време на престоя му в ареста, като по делото няма данни да е имал такива проблеми преди това. По отношение на другите наведени в исковата молба и уточнителната молба оплаквания, съдът счита, че същите не бяха доказани, тъй като, видно от цитираната справка, отговорността за поддържане на хигиена в помещенията е на обитаващите местата за лишаване от свобода лица.

Съдът намира, че е доказан първият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно за ищеца са настъпили неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, вследствие на изостряне на неговите заболявания и влошаване на цялостното му здравословно състояние, видно от приложената медицинска документация, което се е случило в условията на ограниченията на местата за лишаване от свобода, а не например в условия на дома и сред близки, в който случай биха се понасяли по леко. В този смисъл предположение, че са търпяни вреди като болки и страдания от страна на ищеца е основателно и без наличието на гласни доказателства.

Що се отнася до оплакването за наличие на дървеници в съответните помещения, твърденията в тази посока не се установиха по делото, предвид, и че не се кредитират показанията на свидетелката, в медицинската документация не са отразени кожни проблеми, които биха могли да бъдат предизвикани в такъв случай.

По отношение на втория елемент от фактическия състав, а именно – наличие на незаконосъобразни действия или бездействия на административния орган : Видно от справка от РСИН-Я., А. Р. бил прегледан за първи път на 30.10.2015 г. (в деня на постъпването му в ареста) в Спешно приемно отделение-Я., тъй като имал оплаквания от болки в рамената става. На същия ден му бил извършен и медицински преглед в арест – Я., след който е записано, че няма оплаквания. От 01.11.2015 г. до 02.12.2015 г. му били извършени 7 прегледа, поради оплаквания от болки в краката и глезените. Поставена му била диагноза „Артрит“, след което била извършена медикаментозна терапия. От 12.12.2015 г. до 22.02.2016 г., задържаният се оплаквал от безсъние, вследствие на което му била поставена диагноза „Невроза“. Била назначена успокоителна терапия. Урологичните проблеми на задържания започнали от 04.12.2015 г., когато се оплакал от болки в слабините. Поставена е диагноза „камъни в ляв бъбрек“. Месец след преместването му в Затвора – [населено място] бил хоспитализиран в Специализирана болница за активно лечение на лишени от свобода, Вътрешно отделение, където бил на лечение до 22.07.2016 г. с подобрение. През месец 11.2016 г. също бил приет за лечение в специализираното болнично заведение, три месеца след което бил освободен, поради изтърпяване на наказанието.

А. Р. починал от масивен инфаркт на 03.12.2018 г. (почти две години след освобождаването му от затвора).

По горните обстоятелства, съдът счита, че не се доказаха по делото незаконосъобразни действия или бездействия от страна на ответника, тъй като служителите на ГД „ИН“ са спазили чл.2 от Наредба № 2 от 22 март 2010 г. за условията и реда за медицинското обслужване в местата за лишаване от свобода, като е осигурил на лишения от свобода адекватно медицинско обслужване през целия исков период в медицински центрове и в специализирани болници, разкрити в местата за лишаване от свобода, по реда на чл. 5, ал. 1 от Закона за лечебните заведения.

Следователно, независимо от влошеното здравословно състояние на А. Р. по време на ареста му в Я. и изтърпяване на наказанието му в Затвора – [населено място], както и настъпилия години по-късно летален изход, вследствие на масивен инфаркт, в случая по делото не се доказва пряка причинно-следствена връзка между претърпените от ищеца вреди, предмет на исковата молба и поведението на ответника.

По горните обстоятелства, предявените искове са изцяло неоснователни и недоказани и следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на спора и своевременно направената претенция от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение /л.41/, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I – во отделение 6

състав:

Р Е Ш И

:

ОТХВЪРЛЯ исковете, първоначално предявени от А. В. Р., впоследствие продължени от Ж. И. И. като наследник, срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплащане на сума в размер на 23 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди от престоя му в Я. следствена служба за периода от месец 10.2015 г. до месец 05.2016 г. и престоя в Софийски централен затвор от месец 05.2016 г. до месец 02.2017 г.

ОСЪЖДА Ж. И. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ сумата от 100 лв. (сто лева) за юрисконсултско възнаграждение по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: